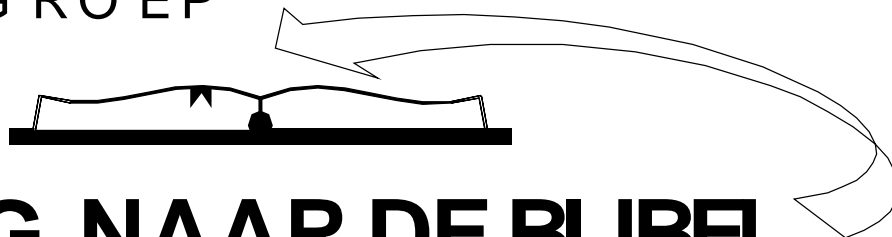

WERK GROEP

TERUG NAAR DE BIJBEL

Werkgroep “Terug naar de Bijbel”

p.a. Rien van de Kraats

Populierenstraat 51

8266 BK Kampen.

E-mail: byblos@solcon.nl

Tel. 038 3328234

Kampen, 5 mei 2006

Beste broeders, zusters, voorgangers en oudsten,

Er is ons de volgende vraag gesteld n.a.v. van onze publicatie over de goddelijke Drieëenheid. Wij vinden deze vraag belangrijk genoeg om hier uitgebreid aandacht aan te schenken. Deze brief moet u dus als aanvulling zien op brief nr.29.

Welke doopformule is de juiste?

1.gedoopt worden in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest?

2.gedoopt worden in de naam van Jezus?

3.gedoopt worden in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest in de naam van Jezus?

Deze vraag is niet zo eenvoudig te beantwoorden. Toch schromen wij niet om hier een uitspraak over te doen. Wij menen, dat de doopformule uitgesproken door de Heer Jezus in Mat.28:19 de enige juiste is. Twijfelen aan deze tekst, is volgens ons twijfelen aan de waarheid van de Bijbel. Dus wij geloven:

“Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.”

Nu zijn er wel een aantal kanttekeningen te plaatsen. Wij zullen ze hieronder stuk voor stuk behandelen.

1. Twijfel over echtheid van de uitspraak van Jezus.

Een aantal van de bijbelcommentaren (wij sloegen er acht op na) geeft aan, dat men er niet zeker van is, dat Jezus de doopformule letterlijk zo gezegd heeft. Men denkt eerder dat de apostel Matteüs dit uit eigener beweging zo opgeschreven heeft. Ook houdt men de mogelijkheid open dat dit gedeelte later ingevoegd is. De bekende kerkvader Eusebius (263-339, bijgenaamd Vader van de Kerkgeschiedenis) is deze mening toegedaan. Hij meent dat er in deze tekst oorspronkelijk gestaan heeft: “..doopt hen in mijn naam..” Matteüs heeft zijn evangelie geschreven in de periode tussen de hemelvaart van Christus en de verwoesting van Jeruzalem (70 Chr.) Helaas is er niets meer van het oorspronkelijk schrijfwerk van Matteüs teruggevonden. Dit geldt trouwens voor alle andere evangeliën en brieven van het Nieuwe Testament. Deze, op papyrus geschreven stukken, zijn in de loop van de tijd letterlijk versleten en vergaan. Wij kunnen dit dus niet nagaan. Onze huidige Bijbel is gebaseerd op overgeschreven kopieën, waarbij indirecte bewijsstukken zoals correspondentie, boeken, archeologische vondsten en vertalingen als hulpbronnen zijn gebruikt. Het voert hier te ver om daar dieper op in te gaan. Wel is het belangrijk om te weten, dat in de kerkgeschiedenis over het onderwerp van de doopformule weinig of geen tekstkritiek is geweest. Hieruit mag men de voorzichtige conclusie trekken, dat de vroege kerk er geen problemen mee had om de formule: “..doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes...” te gebruiken. Er is vooral in de eerste drie eeuwen van de kerk over een aantal leerstellige zaken veel gediscussieerd en sterk “gevochten”, maar over de doopformule zeker niet.

Voor alle duidelijkheid is het goed te vermelden, dat het hier niet gaat over de rooms-katholieke kerk, zoals sommige, huidige christenen menen. Neen, als wij spreken van de vroege kerk, dan bedoelen wij de kerk, die op de eerste pinksterdag is ontstaan volgens de beschrijving in Handelingen tot ongeveer driehonderd jaar daarna. In de brieven van Paulus, Petrus, Jacobus en Johannes zien wij daarvan de ontwikkeling tot geestelijke volwassenheid. En in Openbaringen zien wij de toekomst en eindbestemming van de kerk van Christus. De opvolgers van de van de apostelen, de kerkvaders genoemd, moesten de vroege kerk verder ontwikkelen. Speciaal de samenstelling van het Nieuwe Testament (de canon) en het vaststellen van de godheid van Jezus Christus, vroegen van hen veel wijsheid en goddelijke openbaring. Om tot vaststelling te komen kwamen de geestelijke leiders diverse keren bijeen in een

concilie. Op deze concilies waren alle belangrijke kerken vertegenwoordigd en de opzieners, bisschoppen werden genoemd naar de plaatsnamen van hun kerken. Het waren grote concilies van soms meer dan driehonderd personen, maar er was geen speciale bisschop die de boventoon voerde in de beslissingen. De bisschop van Rome was wel vertegenwoordigd, maar had een gelijke inbreng als de bisschoppen van Constantinopel, van Efeze, van Carthago, van Alexandrië, enz. Dus de gedachte bijvoorbeeld dat de Drieëenheid van God en de samenstelling van het Nieuwe Testament uit de koker komen van de rooms-katholieke kerk is niet juist. Pas met de val van het Romeinse keizerrijk omstreeks 600 begon de religieuze macht van de bisschop van Rome zich te ontwikkelen en begon de opmars naar het huidige rooms-katholieke rijk met de paus aan het hoofd. De rooms-katholieke kerk maakte zich toen los van de oosterse kerken. Deze kerken zijn blijven bestaan tot op heden onder namen als de Grieks-orthodoxe kerk, de Syrisch-orthodoxe kerk, de Egyptisch-orthodoxe kerk, enz.

Voor de huidige christenen is het gemakkelijker, dan voor de vroegere christenen. Wij hoeven maar een Bijbel op te slaan en wij kunnen precies aangeven wat wij bedoelen. In het begin van de kerk was dit onmogelijk. De boekdrukkunst is pas in de vijftiende eeuw uitgevonden. Tot dan was men totaal afhankelijk van met de hand geschreven (overgeschreven) bijbelgedeelten van het Oude en Nieuwe Testament. Deze exemplaren waren zeldzaam en duur. Slechts de rijke mensen en zij die konden lezen konden hiervan gebruik maken. In feite hebben wij baat bij datgene wat onze voorgangers, dat wil zeggen de christenen van de vroege kerk, hebben uitgezocht, onderling hebben bediscussieerd en “uitgevochten”. Veelal werd de einduitkomst van een concilie vastgelegd in een geloofsbelijdenis. In onze reformatorische kerken worden deze nog letterlijk gebruikt in de erediensten.

2. De doop van Jezus.

Bij de doop in de Jordaan werd geen doopformule gebruikt. Wat er wel gezegd is door Johannes de dooper weten wij niet. Toch is het belangrijk om er even bij stil te staan, want dit was de doop van de Zoon van God. Hij ging hiermee alle latere dopelingen van zijn kerk voor. Zijn motivatie om gedoopt te worden was niet zijn zondig leven. Neen, want Hij was zonder zonde, maar Hij deed het om alle gerechtigheid te vervullen. Jezus gaf hiermee duidelijk en helder aan, dat zijn voorbeeld door zijn navolgers, zijn discipelen, gevolgd moest worden. Als we nu even het zoeklicht op die gebeurtenis in de Jordaan richten, zien we het volgende: *“Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water.”* Hij werd dus gedoopt door onderdompeling, hetgeen volgens Rom.6:3 inhoudt, dat het oude zondige leven wordt begraven. Zodra Jezus opstaat in de nieuwheid van het leven, gebeurt er het volgende: *“En zie de hemelen openden zich en hij (Johannes) zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen.”* Dus nadat Jezus bovenkomt uit het water, ontvangt Hij de Heilige Geest. Voor zijn

navolgers, zijn discipelen, houdt dit in, dat zij de inwoning van de Heilige Geest ontvangen en beleven. (Rom.8:9-17) Als we nog even blijven kijken naar het gebeuren in de Jordaan, dan horen wij het volgende: *“Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb”* God bevestigt tijdens de doopplechtigheid aan Jezus, dat Hij zijn vader is. Voor de navolgers van Jezus, die gedoopt worden geldt, dat zij kinderen van God genoemd mogen worden. Volgens Rom.8:15 mogen zij roepen: Abba, Vader. Zij hebben de Geest van het zoonschap ontvangen.

Wij mogen concluderen, dat bij de eerste officiële doop van de vroege kerk God betrokken was in de personen Vader, Zoon en Heilige Geest. Alle drie waren zij nadrukkelijk aanwezig. Is het dan zo vreemd als Jezus later de kerk opdraagt om zijn navolgers te dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest?

3.Tijdstip van de uitspraak van Jezus.

De doopformule is onderdeel van de laatste woorden van Jezus. Hij sprak deze uit vlak voor zijn hemelvaart. Zijn lichaam was toen een verheerlijkt lichaam, dat door alles heen kon gaan en dat overal kon verschijnen en zomaar kon verdwijnen. In zijn opstandingslichaam heeft Hij veertig dagen lang zijn discipelen en alleen zijn discipelen, geïnstrueerd. Lucas zegt in Hand.1:3 : *“...veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft.”* De discipelen en dus ook de apostel Matteüs kregen in deze periode de laatste en definitieve instructies over de toekomstige kerk. Het lijkt geen twijfel, dat de apostel Matteüs deze ergens opgeschreven heeft en later, bij het schrijven van zijn evangelie, hiervan gebruik gemaakt heeft. Dit wijst er des te meer op dat de tekst van Mat.28:19 volledig te vertrouwen is.

4.De doop op de eerste Pinksterdag.

De instructie van Jezus over de waterdoop werd onmiddellijk in praktijk gebracht door de discipelen. Op de eerste Pinksterdag werden er drie duizend nieuwe bekeerlingen gedoopt. Petrus zegt na zijn preek en als antwoord op de vraag van de toehoorders: *“Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen...Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden drieduizend zielen toegevoegd.”* Hand.2:38-41 Als wij deze gebeurtenis nader bekijken, valt als eerste op, dat Petrus niet de volledige doopformule noemt, maar alleen de naam van Jezus Christus. Waarom hij dit zo zegt is onbekend. Speculeren hierover heeft geen zin. Wij geloven in de onfeilbaarheid van de Bijbel. Dus geloven wij dat de tekst van Mat.28:19 onfeilbaar is, maar ook dat de tekst van Hand.2:38 onfeilbaar is. Dit lijkt in tegenspraak met elkaar. Daarom is het goed om de volgende feiten in herinnering te brengen.

Johannes de dooper is begonnen met dopen; het is niet opgeschreven in wiens naam hij doopte. Na Jezus' doop in de Jordaan door Johannes, zijn de discipelen ook gaan dopen. *“Toen nu de Here hoorde, dat de Farizeeën gehoord hadden, dat Jezus meer discipelen maakte en doopte dan Johannes. – ofschoon Jezus niet zelf doopte, maar zijn discipelen – verliet Hij Judea...”* Joh.4:1-3 Het is aannemelijk, dat de discipelen toen doopten in de naam van Jezus. Op de eerste Pinksterdag hadden zij hierdoor ervaring in het dopen en wel in de naam van Jezus. Zij hadden dit ook wel nodig, want zij moesten op die dag drieduizend bekeerlingen dopen. Dit was geen sinecure qua organisatie, energie en tijd. Degenen die zelf dopen of wel gedoopt hebben zullen dit beamen. Evenals bij de doop van Jezus in de Jordaan, zijn op de eerste Pinksterdag alle personen van de goddelijke Drieëenheid actief betrokken. *“Nu Hij(Jezus)dan door de rechterhand van Gods verhoogd is en de belofte des Heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij(Jezus) dit uitgestort, wat gij ziet en hoort.”* Hand.2:33

5.Overige doopbeschrijvingen in de Bijbel.

Het boek Handelingen geeft op nog andere plaatsen een doopverhaal weer, dat in het kader van dit onderwerp van belang is.

In Hand.8:4-17 is er opwekking in Samaria n.a.v. de prediking van Filippus. Hij doopte de bekeerlingen in de naam van Jezus, maar de tekenen dat de Heilige Geest op hen neerkwam ontbraken. Toen zonden de discipelen Petrus en Johannes naar Samaria. Nadat deze de gedoopte bekeerlingen de handen opgelegd hadden, ontvingen zij de Heilige Geest. *“Want deze was nog over niemand van hen gekomen, maar zij waren alleen gedoopt in de naam van Jezus”* (vers 16) In dit geval is het dopen in de naam van Jezus kennelijk niet genoeg, maar moest de naam van de Heilige Geest ook genoemd worden. In Hand.8:26-39 staat het verhaal van de Moorse kamerling. Als hij door Filippus gedoopt wordt, dan verhaalt de Bijbel niet in welke naam hij gedoopt wordt. Wat wel blijkt is dat alle personen van de goddelijke Drieëenheid genoemd worden. *“En hij(kamerling) antwoordde en zeide: Ik geloof dat Jezus de Zoon van God is. En hij liet de wagen stilhouden en beiden daalden af in het water, zowel Filippus als de kamerling, en hij doopte hem. En toen zij uit het water gekomen waren, nam de Geest des Heren Filippus weg....”* (verzen 37-39)

Als Ananias bij Paulus komt in Damascus, nadat deze onderweg Jezus had ontmoet, legt hij Paulus de handen op en doopt hem. *“Saul, broeder, de Here heeft mij gezonden, Jezus die u verschenen is op de weg, waarlangs gij gekomen zijt, opdat gij weer zoudt zien en met de heilige Geest vervuld worden. En terstond vielen hem als schubben van de ogen en hij kon weer zien, en hij stond op en werd gedoopt...”* Hand. 9:17-19. In Hand.22:1-22 vertelt Paulus zijn verhaal nog een keer, nu tegen de vijandige joden in Jerusalem. *“En Ananias zeide: De God onzer vaders heeft u voorbestemd om zijn wil te leren kennen en*

de Rechtvaardige te zien en een stem uit zijn mond te horen; want gij moet getuige voor Hem zijn bij alle mensen van hetgeen gij gezien en gehoord hebt. En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op en laat u dopen.....” Bij deze waterdoop zijn alle personen van de goddelijke Drieëenheid actief.

In Caesarea bij de doop van Cornelius en andere aanwezigen, geeft Petrus opdracht hen te dopen in de naam van Jezus Christus. *“Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij de heilige Geest hebben ontvangen? En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus.”*

(Hand.10:44-48) In dit gedeelte worden God de Zoon en God de heilige Geest actief genoemd, terwijl in de voorafgaande preek van Petrus God de Vader uitvoerig aangehaald wordt.

Hoofdstuk 19 van Handelingen beschrijft de ontmoeting van Paulus in Efeze met twaalf discipelen, die slechts in de doop van Johannes gedoopt waren. Hij legt hen het evangelie uit en laat hen opnieuw dopen en wel in de naam van Jezus. *“En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de Here Jezus. En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de heilige Geest op hen...”*(verzen 5 en 6) In dit verhaal worden twee personen van de Drieëenheid actief genoemd.

6. De waterdoop in Romeinen- en Galatenbrief.

Tot nu toe hebben wij grotendeels doopverhalen besproken. Het hele boek Handelingen is verhalend over het ontstaan van de kerk. In de brieven van de apostelen wordt meer geschreven over de theologische inhoud. Vaak zijn reacties op misstanden in de kerk, aanleiding om de zaken uiteen te zetten en als het ware vast te leggen. Nu vinden we in de brieven geen problemen over de waterdoop en dus ook geen verhandeling hierover. Hieruit mogen we afleiden, dat de manier waarop de waterdoop plaats vond ieders instemming had.

Wel geeft Paulus de diepere betekenis van de waterdoop weer. Hij schrijft in Rom.6:3-4 : *“Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden is opgewekt door de majesteit des Vaders, zo ook wij in de nieuwheid des levens zouden wandelen.”* Hij duidt hiermee aan, dat de waterdoop inhoudt, dat wij ons vereenzelvigen met Christus. Het is niet zomaar een ritueel, maar een teken van daadwerkelijke verandering in het leven van de dopeling. In de brief aan de Galaten (3:26 en 27) zegt Paulus hetzelfde maar in andere woorden: *“Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.”* Door als het ware in Christus onder te gaan, kunnen wij het leven na de waterdoop aan. Ons christelijk leven wordt dan bepaald door het volgende: *“En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest die in u woont.”* Rom.8:11

Als wij dit alles tot ons laten doordringen, zien wij dat in deze uiteenzetting van Paulus over het dopen in water, de Vader, de Zoon en de heilige Geest betrokken zijn.

8.Samenhang met de leerstelling van de goddelijke Drieëenheid.

Als Jezus hier op aarde over zijn afscheid spreekt, belooft Hij zijn discipelen dat de Vader de heilige Geest als plaatsvervanger zal zenden. Hij zegt: *“Dit heb Ik tot u gesproken, terwijl Ik nog bij u verblijf; maar de Trooster, de heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.”* Joh.14:25,26 Het zou ook ondoenlijk geweest zijn voor de volgelingen om alles te onthouden wat Jezus leerde. Het was in vergelijking met wat de Farizeeën en schriftgeleerden preekten, een revolutionaire boodschap. Om deze boodschap ten volle te begrijpen en te ontwikkelen, was bijstand van de heilige Geest onontbeerlijk.

Eén van de theologische problemen was de persoon van Jezus. Op aarde was Hij de zoon van Jozef en Maria, maar wat was Hij na zijn dood en opstanding en wat was Hij na zijn hemelvaart? Hij noemde zichzelf de zoon van God, God sprak Hij aan als zijn vader. Dit was voor de joodse traditie godslastering en dat werd ook de reden van zijn veroordeling tot het kruis. Hij tekende door deze uitspraak zijn doodvonnis. Tot nu toe hadden de joodse leiders aan de mensen geleerd, dat de Here God hun god was en dat deze God één was. *“Hoor, Israël: de Here is onze God; de Here is één!”* Deut.6:4 Op de vraag van een van de schriftgeleerden, welke het grootste gebod was, antwoordde Jezus: *“Het eerste(gebod) is: Hoor, Israël, de Here onze God, de Here is één,...”*

Mark.12:30 Begrijpelijk dat er in de eerste jaren van de christelijke kerk en wel speciaal in het joodse deel daarvan, een aarzeling was om Jezus als zoon van God te erkennen. Want dit hield in dat God niet één maar twee personen was. De christenjoden moesten hiervoor een enorme ommezwaai maken in hun denken. Daarbij kwam nog dat Jezus de heilige Geest niet als een soort goddelijke kracht of macht beschouwde, maar als een persoon naar voren bracht. Hij noemde Hem de andere Trooster, die bij hen zou zijn tot in eeuwigheid. Dus werden zij geconfronteerd naast de persoon van God de Vader, met de personen God de zoon en God de heilige Geest.

Uit de analen van de kerkgeschiedenis blijkt, dat hierover in de eerste drie eeuwen flink gediscussieerd, geschreven en getwist is. Athanasius (295-373), de bisschop van Alexandrië (Egypte) heeft bijna zijn hele leven gewijd aan de verdediging van de stelling dat Jezus de Zoon van God en dus ook God was. Hij moest het opnemen tegen Arius, een belangrijke presbyter, die beweerde dat Jezus niet de zoon van God was, maar dat later geworden is. In zijn gedachtegang was Jezus een geschapen wezen van een hoge orde, die na de opstanding en hemelvaart Gods Zoon werd. Op het Concilie van Nicea (325 Turkije) werd Arius' leer als ketters bestempeld en werd hij van het kerkelijk leven verbannen. Toch heeft zijn leer nog lang invloed gehad op een aantal

kerken. In 381 werd op het Concilie van Constantinopel (huidige Istanboel in Turkije) de zaak opnieuw aan de orde gesteld en werd de uitspraak van Nicea volledig bevestigd.

In de eeuwen daarna tot nu toe heeft de algemene christelijke kerk nooit meer getwijfeld aan de Drieëenheid van God. Wel zijn er bewegingen geweest, die het toch anders zagen. Wij denken hierbij aan de sekte van de Mormonen en aan de sekte van de Jehova Getuigen. Zij verwerpen de leer dat Jezus al God was voor Hij op aarde kwam en leren, dat Hij geschapen is en door zijn rol op aarde tot God verheven werd.

In de charismatische wereld heeft de Amerikaan William Branham (1909-1965) nogal wat onrust veroorzaakt door te beweren, dat de leer van de Drieëenheid van de rooms-katholieke kerk kwam. Hij bestempelde elke kerk, die niet geloofde zoals hij, als duivels en noemde de leer van de Drieëenheid een duivelse leer. Om die reden meende hij, dat de doopformule in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest vals was. Hij ging zelfs zover, dat hij volgelingen, die gedoopt waren onder het uitspreken van deze formule, dwong opnieuw gedoopt te worden, maar dan gedoopt in de naam van Jezus. Aangezien Branham in het begin nogal invloed had in de pinksterbeweging, werd in vele kerken de doopformule nog eens kritisch bekeken. In veel kerken kwam men toen tot een compromis en doopte men met de volgende formule: “wij dopen u in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest, in de naam van Jezus”. In eerste instantie lijkt dit een goed compromis, men voldoet aan de doopformule van Mat.28:19 en aan de formule die in vele doopverhalen in het boek Handelingen staat. Nader beschouwd is dit theologisch een zwakke oplossing. In feite zegt men nu het volgende tijdens de doop: “wij dopen u in de naam van de Vader, in de naam van Jezus, in de naam van de heilige Geest, in de naam van Jezus”. De naam van Jezus wordt hierbij dus twee keer genoemd, terwijl God de Vader en God de heilige Geest maar één keer genoemd worden. Degene die doopt geeft hiermee aan, dat Jezus belangrijker is dan God de Vader en God de heilige Geest. Nergens in de Bijbel wordt deze gedachtegang ondersteund. Waarschijnlijk is de doper zich deze mogelijke gevolgtrekking niet bewust en bedoelt hij het ook niet zo.

Samenvatting en conclusie.

Als wij het hierboven geschrevene rustig op ons in laten werken, dan zien wij het volgende. Het is de opgestane Heer Jezus Christus, die de kerk opdraagt de nieuwe leden te dopen in de naam van de Vader, in de naam van de Zoon en in de naam van de heilige Geest. Er zijn geen motieven aan te dragen om van zijn instructie af te wijken.

Waarom de discipelen en zelfs de apostel Paulus hiervan afwijken, kunnen wij slechts gissen. We zien wel in alle doopverhalen, waarin gedoopt wordt in de naam van Jezus, dat de andere twee goddelijke Personen actief genoemd worden

of actief aanwezig zijn. Ook in de uitleg van Paulus over de diepere betekenis van de doop, zijn de Vader, de Zoon en de heilige Geest als zodanig aanwezig. Er is weinig of geen tekstkritiek geweest op Mat.28:19. De vroege kerk hield zich meer bezig met de goddelijkheid van de persoon van Jezus. In Nicea heeft men definitief besloten tot de leerstelling, dat Jezus God was en dat de heilige Geest God was. Dit besluit werd genomen op grond van de Geschriften, die al een lange tijd in de kerken als normatief beschouwd werden en die het Nieuwe Testament vormden.

De algemene christelijke kerk, waarvan wij deel uitmaken, heeft door de eeuwen heen de doopformule van Mat.28:19 zonder aarzelen gebruikt. Wij vinden het niet relevant om hier in te gaan op kinderdoop of volwassendoop. Wij willen ons alleen richten op het gebruik van de doopformule. De gedachte dat wij daarbij ons laten leiden door een rooms-katholiek leerstelling is onjuist. Luther, die toch niet als rooms-katholiek bekend staat, noemde het concilie van Nicea: “het meest heilige van alle concilies”. Ook hij had er geen problemen mee om deze doopformule te gebruiken. Hetzelfde geldt voor Calvijn.

In onze ogen is er geen reden om in de charismatische kerken van deze doopformule af te wijken. Het gebruik van tweemaal de naam van Jezus raden wij af, omdat dit niet gestoeld is op de Bijbel en verwarring kan veroorzaken. Het gebruik van alleen de naam van Jezus komt niet overeen met de instructie van Jezus in Mat.28:19. Met de inhoud van deze tekst willen wij dan ook besluiten:

“Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des heilige Geestes en leert hen onderhouden al wat ik u bevolen heb.”

Geraadpleegde literatuur.

“Korte geschiedenis van de tekst van het Nieuwe Testament” van dr. J.J.Thierry, boek 1982 ISBN 90 242 2031 9.

“Van Koinè tot Canon”, subtitel De overlevering van het Griekse Nieuwe Testament van dr. G. van den Brink, boek 1995 ISBN 90- 239-0070-7.

“Nederlandse Belijdenisgeschriften” dr. W.Verboom, boekje 1998 ISBN 90 239 0042 1.

“Counterfeit Revival”, subtitel Looking for God in all the wrong places van Hank Hanegraaff, boek 1997 ISBN 0-8499-1182-6.

Artikel “What really happened at Nicea?” van James White gepubliceerd in het blad Journal van Christian Research Institute USA lente 1997.

Bijbelcommentaren: Ned. Bijbelcommentaar Grosheide, New Bible Commentary (twee edities), Jerome, Collegeville Bible Commentary, Catholic Bible Commentary, Abington Bible Commentary, Peake’s Commentary.

